

Julguri, enese ees seiswad, kes kartslifult ja ehmatand näuga Kärmasele teada andis, rõövlid kippuda maja kassale. Julgur oli üsna selgeste kuulnud, kuidas kelmid suure värawa kassal ammetiis olla. „Teie teate küll, et ma argpüks ei ole,” lisas ta, „aga meil on tõestete asja kartusels. Ma ei mõista, kust naad teada saanud, et ma linnavi raha toonud; seda tahavad vist omale pärinda. Muidugi teada, heaga ei pea naad seda mitte saama. Minu oma poja Peetriga ja sulasega saame kuni viimse weretilgani wästу panema.”

„Ega minagi pealt wahtima jää,” wästab Kärmas; „ma aitan teid jõudu mõõda. On teil küllalt tuleriistu majas?”

„Küllalt, ja ka rohkest laenguid. Ma teadsin kohe, et teie abi peale tohtiin julge olla. Naesterahvaid meie ei ärata, kaa oma tütar jätkemagama. Need ei tee muud kui kära ja segadust. Külop teie kutsarit ikka wöib uskuda?”

„See on üks truu mees. Aga eks meie lähekohe hoovi?”

„On veel aega! Enne peavabade kelmid värawat lõhkuma, siis on neil veel meie mõlemasuurite koertega wöitlemisest. Siis hakame meie neile walu andma. Naad arivavad, et meie

mogame; kell aga palju raha majas on, küll see uneta on!”

Tehri kaa selle plaani järäle. Et rõövli salk wäga suur oli, ei hoolind kurjategijad ei ühesti takistusest, waid said enneni veel wihasemaks ja naqu meeletumad katsusid naad mässisse tungida. Need wiis wastupanijad olid waprad küll, aga pidiid emeti kartma, mitte surjustest jägu saawad. Küll lasti mõmusalt nende pihta, nii et wahest paks rõövlest korraka langejid, hulk neist enam ehit wähäm haawatud olid, aga kui fauaks suutis wäike hulgake palju maja lõhkujate wästü panna? Kaarel Kärmas oli aga natuke ette julgend, kohe oli temal walus haaw õlas.

Uulalise paugutamisest ärkassid naesterahvad üles ja tegusid end sinna tappa, kus mehed raskest wöitlejid. Liisit aga ep olnud mitte nende hulgas. Iisa oli teda lükki taha pannud. Kui nüüd tütarlaps magusast unest üles äratud sai walju püssilaskmisse ja kisa ja mürra läbi ning ehmatand asemest üles ukse poole kargas ja seda leidis lükkus olevad, siis ta ei teadmud, mis ta fest pidi arivama ning rahutu, ilma nõuta eksiis ta ukse ja wäikeste aknakeste wahel edasi-tagasi. Küll ta hinnidis oma isa, aga keegi ei kuulnud tema healt selles suures segaduses.

Jälle olid rõövlid julgeste edasi tungimud,